

Ting, der kunne have nogen Interesse for os. Der staar nemlig den Sætning, at Forøgelse af Skatterne er i Danmark en meget let Ting. Efter Finansstyrelsens egen Tilstaaelse ere de danske Skatteydere kun i ringe Grad beskattede, og desuden er Forholdet i Danmark dette, at der er en hel Række af Skatter, som ikke findes i dette lykkelige Land, men som man har i andre Lænde. Nu ved jeg ikke, i hvilken Grad disse Udtryk dække den Fremstilling, der er given i Ministeriets Redegørelse til Udlandet. Den højtærede Finansminister har været saa velvillig at love mig et Eksemplar af denne Redegørelse, men jeg vilde gerne henstille til den højtærede Minister om at lade den i det hele taget komme til Rigsdagens Kundskab tilligemed de tidligere Redegørelser, som maatte være tilstillede Udlandet, ligesom ogsaa de fremtidige Redegørelser.

Dertil vil jeg gerne knytte et andet Spørgsmaal, som ikke vedrører dette, nemlig Spørgsmaalet om, hvor vidt man er fremme med den Prøvevurdering, som skulde foregaa indenfor indeværende Finansaar i Henhold til den dertil givne Bevilling, og som den højtærede Finansminister omtalte ved første Behandling.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal knytte nogle faa Bemærkninger til de Udtalelser, der ere faldne angaaende mit Budget, og begynde med at takke for den Velvillie, man har vist de Forslag, der ere stillede fra Finansministeriets Side, idet jo det ganske overvejende Antal af dem er tiltraadt enstemmigt af Udvalget, og to af dem i alt Fald ere tiltraadte af Flertallet.

Dernæst skal jeg omtale den Anmærkning, som vedrører Hypotekbankdirektør Emil Meyer. Det forholder sig ikke rigtigt, som det ærede Medlem for Københavns Amts (2den Valgkreds (K. M. Klausen) bebrejdede Hypotekbankdirektør Meyer, at han ikke havde stillet sine Betingelser i Forvejen. Jo, det var netop det, han gjorde. Hr. Meyer har ikke ytret noget Ønske om at blive Hypotekbankdirektør, det var mig, der nærde Ønsket om, at han skulde være det, og henvendte mig til ham desangaaende. Jeg vidste meget godt — jeg har nemlig kendt Hr. Meyer gennem en lang Aarrække —, at hans Stilling i Nationalbanken var en saadan, at det for ham var et økonomisk Offer at modtage den lavere lønnede Stilling i Hypotekbanken. Men naar jeg saa mig om efter en administrerende Direktør

i Hypotekbanken, fandt jeg ikke i hele Kredsen af dem, som der overhovedet kunde være Spørgsmaal om vilde overtage en saadan Stilling, nogen, der i den Grad egnede sig dertil som daværende Kontorchef i Nationalbanken Emil Meyer. Jeg rettede da en indtrængende Henvendelse til ham om at overtage denne Stilling. Og Hr. Meyer erklærede sig villig til at overtage den og ogsaa til at bringe et økonomisk Offer derfor, idet det vilde interessere ham at beklæde denne Stilling, fordi han mente, at der var betydelige Opgaver, som kunde ligge for ham. Men der er jo ogsaa Grænser for de økonomiske Ofre, en Mand kan bringe, og Hr. Meyer gjorde gældende for mig, at han var villig til at gaa ned fra de 9,000 Kr., han havde som Gage i Nationalbanken, til de 8,000 Kr., han kan faa her, og denne Gage vil, som de ærede Medlemmer ville vide, ikke stige gennem Alderstillæg eller paa anden Maade, men det er en fast Gage, han faar, hvorlænge han end beklæder Stillingen. Men der var et andet Punkt, hvor han for sin Families Skyld og ogsaa for sin egen ikke mente at kunne bringe saa store Ofre, som det vilde være for ham at overtage Stillingen, saaledes som den var. Og det var med Hensyn til Pensionen. Der var Forholdet nemlig dette, at efter de overordentlig gunstige Pensionsregler, der gælde for Nationalbanken, var Hr. Meyer, hvis han i det Øjeblik, han overtog Stillingen som Hypotekbankdirektør, var gaaet af ifølge en ham utilregnelig Aarsag fra Nationalbanken, berettiget til en Pension af 6,750 Kr. Hvis man nu tænkte sig den Mulighed, at Hr. Meyer i Løbet af de første to Aar, i hvilke han beklædte Stillingen som Hypotekbankdirektør, blev nødt til paa Grund af Svagelighed at fratræde sin Stilling der, vilde han have faaet 800 Kr. i Pension. Det er aldeles naturligt og rimeligt, at en Mand ikke kan forsvare at bringe saa store økonomiske Ofre, naar han da ikke er meget formuende, og det er Hr. Meyer ikke. Jeg forhandlede da med ham derom, og han indgik paa at overtage Stillingen, naar jeg lovede ham at ville stille Forslag paa Finansloven om at yde ham den forøgede Anciennetet paa 10 Aar ved hans Pensionsberegning. Jeg kunde jo ikke garantere Hr. Meyer noget, hvad jeg ogsaa sagde, saa jeg kunde ikke love ham andet end det, jeg har holdt, nemlig at stille Forslag derom og paa det bedste anbefale det. Det glæder mig meget, at et betydeligt Flertal i Finansudvalget har tiltraadt dette Forslag. Som man vil se, bliver